Sönderjylland.

Eftermæle. Onsdag den 20. Marts jordedes paa Frørup Kirkegaard, tidligere Gaardejer N. M. Juhl, der indtil for omtrent 1½ Aar siden har været bosiddende der i Byen. Han har i mange Aar været Kommuneforstander og Kirkeældste der i Sognet, og for den samvittighedsfulde Røgt af de ham betroede Hverv og fordi han var en brav og hæderlig Mand, vistes der ham stor Deltagelse fra nær og fjern ved hans Jordefærd.

I national Henseende gav han altid sit danske Sindelag til Kende og veg ikke tilbage, hvordan end Forholdene stillede sig, men tog Del i sine Landsmænds Virksomhed for deres nationale Ret.

Omflytning. Snedkersvend Lavrits Frandsen, født i Kolding, blev udvist af Politiet i Haderslev med et Døgns Frist. Den udviste var i Arbejde hos Snedkermester Fr. Adolphsen paa Storegade. Han fik dog Lov til at blive i Byen paa den Betingelse, at han flyttede til en tysk Mester, og han fik da Arbejde hos Tømmermester Jürgensen.

Eftermæle. Atter har Døden berøvet os en af Danskhedens trofaste Støtter her i Sundvedegnen. Tidligere Gaardejer, nuværende Aftægtsmand Hans Asmussen i Sottrup er indgaaet til den evige Fred Natten mellem Onsdag og Torsdag i en Alder af 77½ Aar.

Den afdøde var en sjælden dygtig og afholdt Mand. I samfulde 36 Aar styrede han sin Gaard med Omsigt og Energi. Som Tegn paa hans Anseelse taler noksom de mangfoldige Tillidsposter, han har røgtet.

Det skal siges til Hans Asmussens Ros, at han aldrig har svigtet sine Medborgeres store Tillid. Han var en god Mand, og hans Bortgang vil efterlade et dybt Savn ikke alene hos hans nærmeste, men i en vid Kreds.

Indbyggerantallet i Nordborg var ved Folketællingen i Fjor steget fra 1028 i 1895 til 1140. Byen er dog endnu ikke naaet saa højt som i den danske Tid. I 1863 var Indbyggerantallet 1304.

Guldbryllup. Den 11te Marts var det et halvt Hundrede Aar siden gamle Fisker Jens Peter Jepsen i Sønderborg, og Hustru, viedes i Byens Kirke. Fisker Jepsen er rask og rørig og røgter endnu sit Hverv trods sine 78 Aar, men da Fiskeriet her er daarligt ofte kun med ringe Held. Guldbruden derimod, som er 74 Aar Aar gammel, er lidt svagelig, især i Benene, men er ellers aandsfrisk. Gamle Jepsen har siden sit 11te Leveaar faret til Søs og vovet mangen Dyst paa Verdenshavet, været tre Gange om Kap Horn og flere Gange til Orlogs. De gamle har haft fem Børn, hvoraf de tre er døde, medens en Søn er gift og bor her i Byen og en anden lever i Chicago.

Guldbryllup. En af Haderslev Omegnens mest bekendte udprægede tysksindede Landmænd, prøjsisk Lands-Økonomiraad, Kredsdagsmand og istedtrædende Landraad Ohlsen af Stendetgaard og Hustru fejrede forleden deres Guldbryllup.

Druknet. For nogle Dage siden fandtes i Dammen ved Varming tæt ved Ribe Liget af en Mandsperson. Det har vist sig, at den druknede er en Arbejdsmand N. Nielsen fra Kastrup. Han forsvandt i Begyndelsen af Januar og maa en Aften være forulykket i Gram Aa, der som bekendt løber ud i Dammen ved Varming.

God Sildefangst ved Sønderborg. Der er i de sidste Uger hver Dag med Dampskibene sønderpaa afsendt omtrent 200 Kister Sild. Alle disse Sild er fangede i Alssund.

To Bøder. Gaardejer Niels Jensen Petersen fra Størup ved Øster Gasse blev forleden ikendt to Bøder, en paa 30 Mark og en anden paa 10 Mark. Den første Bøde er han ikendt, fordi han i Skærbæk sang et Vers af „I alle de Riger og Lande" og „Der er et yndigt Land". Den anden Bøde skriver sig fra, at han ikke skal have haft tilstrækkelig Lygtebelysning paa sin Vogn, da han kørte hjemad.

Svage, nervøse Mænd.

Alle mandlige Læsere af dette Blad, der lider af Svaghed, eiendommelig for tabt Manddom, som tær i paa deres Livskraft og foraarsager aandelig og legemlig Lidelser, burde skrive til os efter vor lille Bog: "A Warning Voice", som omhandler disse Sygdomme. Skriv i Dag og indlæg et 2c Frimærke til Porto for Skriftet. Adresser Dr. W. S. Saunders & Co., Chicago, Illinois.

Kræft og Tumors...

kureres saa let som nogle af de mere almindelige Sygdomme, naar de behandles paa rette Maade. Jeg garanterer at fjerne ethvert Tilfælde af Kræft som ikke har naaet for vidt, saa at det ikke kommer igjen, paa fra fem til otte Dage, uden Brug af Kniv, eller Tabet af en Draabe Blod. For nærm re Underretning adresser:

DR. H. HORNBY, EGAN, SOUTH DAKOTA.

Ellens Signalflag.

„Brev til Dem, Frøken Ellen," sagde Postbudet og overleverede et Brev til en smuk, blaaøjet Pige. Hun stod ude ved Havelaagen med et spændt Udtryk, da Postbudet kom.

„Tak skal De have, Corby," sagde Frøken Ellen og skyndte sig op til Huset, idet hun rev Konvolutten op under Vejs. Hun var blussende rød af Glæde, thi Haandskriften var hende særdeles godt bekendt. Brevet var af følgende Indhold:

„Min egen Ellen. Jeg kommer til Leeds i Morgen tidlig og rejser derfra med det Tog, der gaar Klokken 1,30.
Din Arthur."

Et Udtryk af den inderligste Glæde bredte sig over Ellen Mountains Ansigt ved denne Underretning.

„Moder," raabte hun, saasnart hun havde faaet Døren til Huset lukket op. „Arthur kommer i Morgen. Han rejser fra Leeds med 1,30 Toget. Jeg kan jo saa rejse ham i Møde til Leeds, og følge med ham tilbage hertil. Jeg har ogsaa en hel Mængde Ting at udrette i Leeds, saa det kan passe udmærket."

Arthur Culloden og Ellen Mountain havde været forlovede lidt over et Aar. Men de var næppe blevne det, førend Arthur — han var Marineløjtnant — fik Ordre til at begive sig ud paa en aarlang Ekspedition med sit Fartøj.

Det var et haardt Slag for dem begge; men Ellen var en kæk Pige og bar det som en ægte Sømandsbrud.

Og saa rejste han. Ellen holdt sig tappert og trøstede sig med de Breve, hun fik fra sin Forlovede. Og nu var han i England igen — hun skulde gense ham den følgende Dag.

Næste Morgen rejste Ellen hjemmefra med Morgentoget for at udrette sine Ærinder i Leeds og møde sin Forlovede. Hun følte sig helt betagen af Glæde og Spænding, da hun satte sig til Rette i Kupeen, hvor hun var ganske ene.

Alt gik udmærket, indtil Toget skulde passere gennem en Tunnel et lille Stykke udenfor Leeds. Denne Tunnel var den eneste paa hele Linien, og da den kun var en Kilometer lang, var det sjældent, at de Tog, der passerede den om Dagen, tændte Lamperne.

Da Toget efter Ellens Beregning omtrent kunde være midt i Tunnellen, hørtes pludseligt en ejendommelig knagende og bragende Lyd, og den unge Pige følte instinktmæssig, at der var sket noget. Toget standsede med et pludseligt Ryk, saa at mange af Passagererne slyngedes ned fra deres Pladser, og rundt omkring fra Vognene lød der forskrækkede Udraab.

Ellen sprang op, saa snart hun mærkede Stødet, hun havde ikke taget mindste Skade. Hun stak Hovedet ud af Kupevinduet for at se, hvad der var paa Færde. Det var umuligt at skelne noget i det dybe Mørke, men rundt omkring fra lød der forfærdede Spørgsmaal, Raaben og Skrig. Ellen aabnede Kupedøren og sprang ud.

Konduktører for frem og tilbage med deres smaa Lygter, der kastede et svagt Lysskær over Scenen. Ellen spurgte en af dem, hvad der var hændet.

„Et Tunnelskred, Frøken. Nogle store Støttestene er kommet til at ligge lige over Skinnerne, og de har kastet Lokomotivet og de forreste Vogne ud af Sporet."

Og han ilede videre.

Ellen gik fremad for at betragte den anrettede Skade. Langt borte kunde hun øjne Tunnelaabningen som et lille, lyst, rundt Hul.

Pludselig kom hun til at tænke paa en Ting, som alle de andre, baade Konduktører og Passagerer syntes at have glemt i Forvirringen — nemlig, at Iltoget fra Leeds til York maatte komme om nogle faa Minutter. Det maatte være nær ved at passere Signalstationen udenfor den Ende af Tunnellen, der vendte mod Leeds.

Denne Tanke gjorde hende formelig syg af Skræk. Dersom nu dette Iltog kom brusende ind i den mørke Tunnel, hvor hendes eget Tog stod hjælpeløst stille, maatte der ske en forfærdelig Ulykke. For enhver Pris gjaldt det om at hindre dette.

Det faldt ikke Ellen ind at opsøge Konduktørerne. Det vilde kun være at spilde den kostbare Tid, og hun vidste, at det gjaldt om at benytte hvert eneste Øjeblik. Hun ilede af Sted i Retning af Leeds, forbi de væltede Vogne, forbi de raabende og skrigende Passagerer. I Forbifarten lagde hun Mærke til, at Lokomotivet laa tvers over det Spor, hvorpaa Iltoget skulde komme kørende.

Omsider var hun naaet forbi Vognene og nu skyndte hun sig videre langs Skinnerne hen imod den lyse Tunnelaabning langt borte i det fjerne. Men hvor forfærdelig lang forekom hende ikke Vejen derhen.

Saa begyndte Spændingen og den forfærdelige Angst, der havde grebet hende, at faa Magt over hende; Kræfterne var ved at svigte hende. Det var, som om hendes Fødder klæbede fast ved Jorden, for hvert Skridt hun tog, og hun begyndte at tvivle om, at det vilde lykkes hende at vinde videre. Hun angrede næsten, at hun ikke havde ventet og faaet fat i en af Konduktørerne.

Men Tanken paa Iltoget, der hvert Øjeblik kunde ventes, gav hende nye Kræfter, og hun satte i hurtigere Løb. Paa hvad Maade skulde hun imidlertid tiltrække sig Banevogterens Opmærksomhed, naar hun var kommen ud af Tunnellen?

Hun havde intet rødt Tørklæde, ikke en Gang et Baand, som hun kunde begynde at vifte med. Men jo! Hun kom pludselig til at tænke paa, at hun havde en rød Kjole paa. Den kunde hjælpe hende.

I Farten hægtede hun Linningen op med den ene Haand, næsten uden at standse. Nu var hun kommen saa nær hen til Tunnelaabningen, at hun kunde se Signalhuset et Stykke udenfor. Hun begyndte allerede at lykønske sig selv til, at alt skulde gaa godt, og hun skulde naa sit Maal i Tide, da hun med eet hørte en Lyd, der fik hendes Hjerte til at banke voldsomt. Lyden var endnu et Stykke borte, men hun kunde ikke tage fejl af den. Det var Bulderet af Iltoget, der nærmede sig.

Ellen Mountain var nu næsten halvdød af Anstrengelse, men med Opbydelsen af sine sidste Kræfter ilede hun stadigt fremad. Saa snart hun kom ud af Tunnellen, begyndte hun i vild Fortvivlelse at svinge med sin røde Kjole, thi det Syn, der mødte hendes Blik, fik Blodet til at stivne i hendes Aarer.

Derhenne — kun nogle Hundrede Meter borte — paa den anden Side af Signalstationen kom Iltoget brusende, dette Tog, som kun standsede ved Garforth, hendes Hjemsted, og Churchfenton. Og endnu viste Signalerne, at Linien var klar. Skulde alle hendes Anstrengelser have været forgæves?

Nej, i det Øjeblik, hun begyndte at fortvivle, saa hun til sin ubeskrivelige Glæde, at Signalet lige ved hende kastedes om til „Fare!" og hun lagde Mærke til, at Toget sagtnede Farten og tilsidst standsede det lige ud for Signalhuset, et halvt Hundrede Fod foran hende.

Ellen sank nu afmægtig til Jorden, Sjælsrystelsen og Spændingen havde været for meget for hende.

* * *

Da hun kom til sig selv igen, laa hun inde i Signalhuset. Hun troede først, at hun drømte, da hun saa Arthur Cullodens Ansigt bøje sig over hende, og Klokken var endnu kun halvtolv. Men efterhaanden blev hun sikker paa, at det var Virkelighed, at det var Arthur, hun saa, at det var hans Stemme, hun hørte.

„Tal ikke, min egen Ellen, du er endnu altfor svag," sagde han og kyssede hende kærlig. „Lig ganske stille, indtil du har genvundet dine Kræfter."

Et Par Timer senere rejste hun atter tilbage til Garforth med Arthur, inderlig lykkelig over, at hendes Anstrengelser var lykkedes, og over at være i den Elskedes Nærhed.

„Du bar dig brillant ad, Ellen," sagde den unge Søofficer. „Banevogteren fik Øje paa dig lige i sidste Øjeblik. Du reddede mange Menneskers Liv — ja, du reddede ogsaa mit, jeg var nemlig med mellem Iltogets Passagerer. Jeg kom til Leeds nogle Timer tidligere, end jeg havde beregnet, og saa bestemte jeg mig til at overraske dig med at komme, før du ventede mig. Derfor tog jeg med Iltoget fra Leeds, og paa den Maade gik det til, at du ogsaa frelste mit Liv. Vi fik Rede paa alle Enkelthederne af en af Konduktørerne paa det forulykkede Tog. Han var ogsaa kommen til at tænke paa den Fare, der truede Iltoget og var ilet af Sted i samme Hensigt som du. Men han vilde være kommen for sent, dersom du ikke havde været saa hurtig og betænksom. Jeg er stolt over min lille, flinke Kæreste."

Hun følte sig inderlig bevæget og græd af Glæde og Taknemlighed.

„Jeg tvivlede flere Gange om, at det skulde lykkes mig," sagde hun, „det var nogle forfærdelige Øjeblikke."

„Men nu er alt godt igen," udbrød Arthur, „og det er, som jeg altid har sagt: der er ikke een blandt Tusinder som du."

Den blinde Soldats Hjemkomst.

Om Bord paa Skibet „Dunvegan Castle", som forleden var paa Hjemvejen fra Kapstaden til England, befandt sig en ung Officer, som havde mistet sit Syn i Krigen. Han rejste sammen med en Ven, en bekendt Øjenlæge fra London. Da Skibet nærmede sig Southampton Havn, vendte den blinde sig til Lægen og sagde:

„De kunde gøre mig en stor Tjeneste. Jeg tror, at min Fader venter mig ved Landingspladsen. Han ved ikke af, at jeg er bleven blind, men tror kun, at jeg er bleven saaret i Felten. Hvis han straks opdager min Blindhed, vil det gøre en frygtelig Virkning paa ham. Jeg saa gærne, at han først lidt efter lidt fik det at vide. Han er en gammel Mand, en meget gammel Mand med graat Skæg; han støtter sig under Gangen ved en Stok. Han er middelhøj, og jeg tror i det hele taget ikke, at De kan tage Fejl af ham, naar De ser ham. Naar De har fundet ham, saa beder jeg Dem om at stille mig lige over for ham, saa at jeg kan række ham Haanden og omfavne ham. Han vil saa ikke straks lægge Mærke til min Blindhed, men modtage sin eneste Søn med Jubel. Jeg vil saa gaa lidt ved Siden af ham og underholde mig med ham. Vær da saa venlig lidt efter at gribe ind i Samtalen. Saa vil jeg holde mig lidt afsides, medens De saa skaansomt som muligt meddeler ham, hvorledes det forholder sig!"

Lægen opfyldte naturligvis sin Vens Ønske. Saa snart Skibet havde lagt til Bolværket, førte han den unge Officer i Land og fik næsten øjeblikkelig Øje paa den gamle Fader. I nogen Tid laa Fader og Søn i hinandens Arme, hvorefter de paa den livligste Maade underholdt sig med hinanden om deres Oplevelser, siden de sidst havde været sammen. De Farer, som Sønnen havde været udsat for, gjorde et stærkt Indtryk paa den gamle, men saa meget større var ogsaa hans Glæde over igen at have sin Dreng hos sig, tilmed som en rask Gut, der havde tilkæmpet sig Officershæderstegnene paa Slagmarken.

„Men hvad der passerede i de næste Minutter," skriver Lægen i et Londonblad, „vil jeg helst drage et tæt Slør over"

Bedste Foraars-Medicin.

Dr. Greene's Nervura vinder Palmen.

Grand Juryen, Folket, har besluttet dette.

Bruges af Hundrede Tusinder i Foraaret som en Blod-Medicin.

Dr. Greene's Nervura Blod og Nerve-Middel er i Sandhed „Verdens største Foraars-Medicin". Den bliver nu af næsten enhver anerkendt som den bedst mulige Foraars-Medicin, der kan tages, og Hundrede Tusinder af vort Folk bruger den i de angribende Foraarsmaaneder til paany at styrke de slappede Nerver og genoplive og berige Blodet.

En Foraarsmedicin er en Nødvendighed, hvis man ønsker at bevare fuldkommen Sundhed og Livskraft under Overgangen fra Vinter til Sommer. Dette store Foraars-Styrkemiddel, denne fuldendte Vaarmedicin, Dr. Greene's Nervura Blod og Nerve Middel, er netop hvad Systemet paa denne Aarstid behøver. Den ikke alene renser Blodet, men gør det kraftigt og rødt; den ikke alene styrker og genopliver Nervesystemet, men giver Nerverne ny Energi og Livskraft ved at indgive dem ny Nervekraft og Styrke. Den ikke alene hjælper Fordøjelsen, men skaber en regelmæssig, naturlig og sund Virksomhed i Fordøjelsesorganerne, Leveren og Nyrerne, som altid om Foraaret er slappe og uvirksomme.

I Virkeligheden er den netop hvad Folk behøver for at blive sunde og for at bevare Sundheden i de Maaneder, som er saa truende for alles Helbred. Og naar det erindres, at Dr. Greene's Nervura Blod og Nerve Middel er fremstillet helt og holdent af rene, sundhedsgivende, vegetabile Ingredienser, og at den har faaet flere Vidnesbyrd om Helbredelse end noget andet Middel paa Jorden, bør ingen tvivle om, at den er den allerbedste Foraarsmedicin der kan bruges.

Mr. Gustave Lelbach, 337 First Str., Jersey City, N. J., siger:

„Jeg led af nervøs Hovedpine og kunde ikke sove paa Grund af Smerterne i mit Hoved. Jeg led Nat og Dag af Dyspepsia og kunde intet spise, da min Mave vilde blive sur. For at føle mig lettet maatte jeg sulte. Tilsidst maatte jeg opgive mit Arbejde, da jeg afmagredes, saa mine Venner knap kunde kende mig. Jeg prøvede forskellige Midler, men uden Nytte. Tilsidst blev jeg tilraadt at bruge Dr. Greene's Nervura Blod og NerveMiddel. Jeg prøvede en Flaske og begyndte at bedres. Min Appetit tiltog, og mit Helbred vendte da tilbage. Min Hovedpine udeblev, og min Svækkelse og sure Mave forsvandt. Jeg brugte 3 Flasker og kunde sove roligt hele Natten; jeg tog 6 Flasker og følte mig som et nyt Menneske. Jeg kan nu udføre en Dags Arbejde uden Besvær og jeg er saa lykkelig som en Fugl i Vaaren. Jeg var saa elendig, led altid, havde Smerter, men nu er jeg som et nyt Menneske."

Brug Dr. Greene's Nervura Blod og Nerve Middel dette Foraar, thi det er en Opdagelse af en vel kendt Læge, Dr. Greene, 35 W. 14th Str., New York City, som er ansvarlig for dens velgørende Virkning, og som kan konsulteres frit personlig eller ved Brev.

Bered for Vaaren.

Brug Dr. Greene's Nervura Blod og Nerve Middel.

Den bedste Foraars Medicin for Blodet, Nerverne, Maven, Leveren og Nyrene

Helbredet for Søvnløshed, Svimmelhed og Hjertebanken.

Mrs. David Dougan, Elizabethown, N. Y., siger:

„Jeg har brugt Dr. Greene's Nervura Blod og Nerve Middel i tre Aar. Jeg har lidt af Hjertebanken, Svimmelhed og Søvnløshed, og i den Tid prøvede jeg flere Slags Medicin uden gode Resultater. Jeg har opnaaet stor Nytte ved Brugen af Dr.

Mrs. David Dougan.

Greene's Nervura og har altid betragtet den som „min Medicin." En af mine Veninder sagde, at hun havde kendt Læger, som havde anbefalet den til deres Patienter i lignende Tilfælde som mit, og hun havde Ret, thi den gjorde mig godt. Jeg er taknemmelig for at kunne sige, at hun havde Ret, thi den gjorde for mig alt, hvad hun havde anbefalet den for. Jeg anbefaler med Glæde Dr. Greene's Nervura Blod og Nerve Middel til alle, og jeg tilraader ofte Folk at bruge det."

Helbredet for Dyspepsia og Foraars-Svækkelse af Dr. Greene's Nervura.

Mr. Vernon L. Small, en Lærer i South Deer Isle, Me., siger:

„I Foraaret 1899 blev jeg paa Grund af anstrængende Hjernearbejde og Stillesidden angreben af nervøs Dyspepsia i en saadan Grad, at jeg maatte opgive det Arbejde, jeg havde paataget mig. Jeg var fuldstændig nedbrudt og kunde neppe spise noget. En

Vernon L. Small.

anseet Læge, med hvem jeg raadførte mig, udtalte, at jeg var paa Vej til et ødelagt Nervesystem. Efter en Vens Raad begyndte jeg at bruge Dr. Greene's Nervura Blod og Nerve Middel, og efter at have brugt 3 Flasker, var mit Helbred i høj Grad forbedret. Jeg kunde atter optage mit Arbejde og kunde uden at lide deraf spise al Slags Mad. Jeg kan anbefale Dr. Greene's Nervura Blod og Nervemiddel til Enhver med beslægtede Sygdomme."

Nedbrudt af Foraars-Svækkelse. Blev helbredet af Dr. Greene's Nervura.

Lieut. John H. Wales, Jr., af N. S. Bean Steam Fire Engine Co. af 19 Water St., Manchester, N. H., siger:

„For et Aar siden i Foraar brugte jeg Dr. Greene's Nervura Blod og Nerve Middel som et Foraars-Styrkemiddel og mod en i det Hele svækket Tilstand. Ligeledes

John H. Wales, Jr.

led jeg af Fordøjelsesbesværligheder og havde Hæmorrhoider i betydelig Grad. Jeg brugte to Flasker af Dr. Greene's Nervura Blod og Nerve Middel og kan med Sandhed sige, at Præparatet hjalp mig væsentligt. Jeg kan anbefale Medicinen til Enhver."

Helbredet for Nyre- og Leversyadom.

Mrs. Josephine Deagle, 29 Vine Sq., Charlestown, Mass., siger:

„Det er mit bedste Ønske at afgive Vidnesbyrd om Værdien af den vidunderlige Medicin, Dr. Greene's Nervura Blod og Nerve Middel. Jeg havde lidt af store Smerter og Besværligheder ved Urinering, og efter at jeg havde brugt fem Flasker, udsondredes en Sten fra min Blære af Størrelse som en Daddelkærne; siden da har jeg

Mrs. Josephine Deagle.

intet Besvær havt. Jeg kan anbefale Dr. Greene's Nervura Blod og Nerve Middel til alle, som lider af Lever-, Nyre- eller Blæresygdom. Den helbredede uden Tvivl mig og vil udrette alt hvad der loves om den."

NO MORE BLUE MONDAYS! THE TEMPEST WASHER

Saves time & clothes, backache & sore fingers. Does away with rubbing and boiling. Washes everything—Woolens, Flannels, Laces Colored Goods, &c. Washes a dozen or more pieces at once. Easy to work. Can't get out of order. Lightest, most inexpensive Washer made. Mrs. C. Meyer, 56 Walton Place Chicago, writes: "It is a wonder for its simplicity. It washes very clean, and in less than half usual time." Price reduced to $1.50. Send to-day.

Agents Wanted.

THE TEMPEST CO., 54, Hobbs Bldg, CHICAGO

DON'T BE FOOLED!

Take the genuine, original ROCKY MOUNTAIN TEA Made only by Madison Medicine Co., Madison, Wis. It keeps you well. Our trade mark cut on each package. Price, 35 cents. Never sold in bulk. Accept no substitute. Ask your druggist.

INCORPORATED 1882

NORTH-WESTERN

Banen

F, E. & M. V. R. R. er den bedste til og fra

de mest frugtbare Agerbrugsdistrikter

— i —

Nebraska.

Søster, læs mit frie Tilbud til dig og alle!

Jeg sender frit pr. Post, aldeles uden nogen Bekostning til alle Kvinder i Verden min Selvbehandling i Hjemmet for Sygdomme, specielle for vort Køn, tilligemed fuldstændige Oplysninger om mit eget Tilfælde, til Kvinder, som lider af Kvindesygdomme. I kan kurere eder selv i Hjemmet uden Lægehjælp. Det koster eder intet at forsøge det, og hvis I da beslutter eder til at blive ved, saa vil det kun koste eder tolv Cents om Ugen. Det vil ikke hindre eder i eders Arbejde. Jeg har det ikke til Salg, men bortgiver denne Preparation frit for 10 Dages Behandling. Det helbreder alle, gamle og unge, og hvis De har en Fornemmelse af Nedtrykthed, af en overhængende Fare, Smerter i Ryggen eller Maven, en krybende Følelse langs Rygraden, Trang til at græde ofte, Blussen, Træthed eller om De har Leucorrhœa (Hvide Flod), Forandring i Leje eller Nedfalden af Livmoderen, formeget eller forlidt eller smertefuld maanedlig Renselse, Tumors eller Vækst i Maven, da tilskriv Mrs. E. M. Sommers, Notre Dame, Ind., for fri Hjemmekur. Tusinder foruden mig selv er bleven helbredede derved. Jeg sender det i en almindelig Pakke i Posten uden noget paatrykt.

Til Mødre, som har Døtre, vil jeg meddele et simpeltHjemmemiddel, som helbreder Hvide Flod og smertefuld eller uregelmæssig maanedlige Renselser hos unge Piger. Det vil spare Eder for Uro og Penge og spare Eders Døtre Ydmygelsen af at fortælle sit Tilfælde for andre. Helbred og et smukt Udseende er Resultatet af at bruge Midlet.

Hvor I end lever, kan jeg henvise Eder til velbekendte Kvinder i Eders egen Stat eller County, som kender dette Hjemmemiddel og som med Glæde vil fortælle andre Lidende, at dette Hjemmemiddel virkelig kurerer alle sygelige Tilstande i vor ømtfindelige kvindelige Organisme, og at det gør Kvinderne raske. Meddel det til Deres Veninder og skriv til os i dette Sprog.

Uddrag af nogle Breve med Tilladelse.

Mr. J. Nielsen, Underwood, Minn., skriver: Medicinen var for min Hustru, og jeg vil herved underrette Eder om, at den har gjort min Hustru meget godt. Hun har ingen Nedfald af Livmoderen mere og er nu i Stand til at gøre en stor Vask. Jeg sender hermed en hjertelig Tak for den Hjælp, hun har erholdt gennem Eders Mediciner.

Mrs. Rev. J. A. Levine, Cokato, Minn., skriver: Herved bevidnes, at Eders Mediciner er udmærkede jeg skal anbefale dem til alle lidende Kvinder, jeg kender.

Mrs. Rev. N. C. Barrie, Detroit, Minn., skriver: Deres Mediciner har vundet en almindelig Anerkendelse af de Lidende, her er en hyppig Efterspørgsel efter disse Mediciner, som ere langt billigere og behageligere end nogen Doktorbehandling og er en sikker Kur.

Adresse:

Mrs. M. Sommers, Notre-Dame, Box, E. D., Ind., U. S. A.